

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

№ 26.

V četrtek 24. rožnika 1852.

Tečaj 17.

Le Božja milost je še naše zavetje.

Živel je človek poln ostudnih pregréh. Polé-tinskiga dné je vročine in soparice zéval; težko délo ga je utrudilo; ves spéhan se tedaj pod košato drevo uleže in hitro zaspi. V sanjah se znajde v sredi veliciga, zeleniga, s pisanimi cveticami prepreženiga travnika. Po travniku na raztresenih hom-cih stoji sedem prijaznih, čednih šotorov dobro za-paženih tako proti ognjeni vročini, kakor proti hudimu pišu in merzlimu dežju. Obnebje čisto, vsaciga oblaka prosto se ljubeznjivo nanj ozira, nobena sapica ne pihlja, prijetno solnce oživljajoče žarke disečim cvetličicam pošilja. Tode le malo časa terpi ta nebeška lepota. Nebo začne cvesti, rumeno solnce beléti. Dokler bistro oko nese, černi oblaki vse odenejo, dan se v gosto tamo spreoberne, strašne strele z grozno svitlobo potipljivo noč prederajo, daljno gromenje, bučanje in veršenje se bliža in niza, dež in toča jameta padati, vsipati se. Sanja-vec se ne vé kam djati: naj še tako obervi povzdi-guje, ničesar ne ugleda, dokler mu blisk travnika s sedmerimi šotori ne obsveti. Tam je moje varno pribežališe, s svitlim obrazam zaupije, kjekej le hitro! Na vso moč jo spé proti prvi hišici. Duri se odpró, mlada prebivavka pa modriga obraza se mu prikaže, ter mu reče: Tukaj pod mojo streho ti ni utekališa. Ti si druge goljufal, ptuje blago ukradel, najdeno prikrišil, po krivični poti si hodil, ne morem ti v hiši kotiča dovoliti, zakaj jaz sim Právica. Duri se zapró in sanjavec teče k dru-gimu stanišu. Nékdo se mu rahlo oglasi: Žal mi je, de te tudi jaz ne morem pod streho vzeti; ti jezo, serd in sovraštvo v svojim sercu nosiš; si druge razžalil, se še nisi z njimi spravil; sovražni-kam se nisi odpustil; vedi: brez ljubezni se skoz moje vrata ne gre; jest pa sim Ljubezen. Po-potnik dalje vre. Tukaj pa se mu ne odpre. Le okence v stran porine nebeško bitje v tancem, be-lem oblačilu. Poberi se od tod, ne oskruni mojiga svetiša! z nečistim sercam, v sladnosti in mesnim poželenju vtopljenim se mi ne sme noben bližati; ker jaz sim Čistost. Po teh besedah prikazen okno zalopne; ubogi človek pa teče k četrtemu pre-bivališu; ravno hoče per odpertih durih vanj riniti; kar mu priletna žena ubrani rekoč: Ti si per o-bljubah z ustmi de, s sercam pa ne govoril, si le-gal, resnico z nogami taptal, in ravno jaz sim za-ničevana Resnica. Hitro begun spred oči hude žene zbeži; pa pri peti hišici se mu nič bolje ne godi. Je sicer odperta, ali v nji stoji mož v černo halo oblečen, v rokah derži sveto britko martro. Ne smem tebi, ptujic! staniša dati, mu mož reče; lej,

naj boljiga očeta si razžalil, greh za greham do-prinašal, zavolj kteriga je Sin Božji toliko terpel. Beži, lej, jaz sim Strah božji. Zalostin in brez vsega upanja se proti šestimu šotoru napoti. Med vratmi vidi stati veseliga moža s palmo v roki. On ga tako nagovori: Nesrečnež! z grehi si vest ob-ložil, obtežil si jo s težko butaro, in mir serca zapravil. Kakor bi ti rad postregel, ti vender le ne smem; ker sim Mir. Kdor pa pri meni stano-vati hoče, se mora vedniga serčniga miru veseliti. Vender ni ti še treba obupati. Še vem za pripravno prebivališo, ako je tebi po volji. Tam doli v zadnji hišici živi moja sestra Milost. Ako boš storil po njeni volji in vse zapovedi spolnil, ti dobro pojde in rešen boš hudiga viharja. S težkim sercam se revež v zaznamvano staniše poda, skorej ne per-čakuje dobriga odgovora; vender gre, saj mu sicer nobeden noče pomagati. Pa kako se začudi, ko mu Milost, sicer v bornim žimnatim rasovniku nasproti pride, ter ga pozdravi rekoč: Ubogi prijatelj! dolgo te že željno perčakujem. Stopi v hišo; kar išeš, vse boš dobil; le serčno obžaluj, in kesaj se vsih hudobj!

Tako grešnik le per Milosti Božji pribežališe najde; ondi zadobi gnado, mir vesti in odpušenje grehov. Grešnika vse zapusti in ga od sebe podi; le milost ga iše, ter ga k sebi vabi. Ona je resnič-na, nobeniga ne goljufa. Kakor je tolovaj na križu odpušenje zadobil zavolj skesaniga serca, ravno tako se bo Gospod tudi tebe spomnil, ako ti po-nižno, poterto serce v persih bije. Tvoja duša naj bo še tako omadežana od grehov; božja milost jo očisti, de bo beleji od snega; število tvojih gre-hov naj preséze pések ob morju in zvezde na ne-izmerljivim nebu; vse, vse ti božja milost zbrise. Tode, ne pozabi resnično se poboljšati: zakaj le tedaj ti bo Milost varno perbe-žališe! †

Nektere šolske reči.*Posebna pot otroke k branju privaditi.*

Neki duhovni pastir na Gorenskim, G. K— v L—, si je to pot zmislil, otroke z lepo in ljubez-njivo silo k temu napeljati, de bi se brati naučili: Oznanil je, de noben otrok ne bo k prvemu sv. ob-hajilu pušen, kteri ne bo brati znal. Ta gospod sam je imel ob praznikih in med tednam šolo, de nihče ni imel izgovora, kakor de bi ne imel pri-ložnosti se branja privaditi; in glej, kmalo je obilno otrok brati znalo. — So kraji, kjer ni mogoče otrok

vsaki čas v solo zbirati; tamkej se nekaj tudi da storiti, ako le otrok ni presila; naj se namreč otroci s tem potam tudi branja vadijo, kadar k nauku za spoved in prvo obhajilo hodijo.

Podobe k zgodbam sv. pisma.

Za otroke pa tudi za odraslene, naj si bodo bolj ali manj omikani, imajo podobe veliko prijetnost tudi v zgodovinskih rečeh. Zlasti se da reči, de bi se zgodbe sv. pisma otrokam še bolj živo v glavo in v serce vtisnile, ako bi se jim kterikrat s kakimi podobami razjasnile. V starih izdajah sv. pisma je bilo podob skorej povsod najti; še Truberjevo slovensko sv. pismo, ktero je sicer zavoljo krivoverskiga kvasu sploh zaterto, je precej velike v les rezane podobe kazalo. Posebno lepe podobe po bakrorezih so v latinsko-nemški biblii Cartierovi viditi bile. Vonder za šolo ne služijo podobe v velikih debelih bukvah, med dolgim berilam razstavljene, treba je pred golo samih podob, ker majhne bukve svetih zgodb v berilam imajo šolski otroci že sploh v rokah; podobe pa bi ene zadostile jih celi šoli gledati dajati, naj bi namreč takošne bile, de bi se lahko v table devale in premenjevale. Takošne velike lepe podobe so bile pred kratkim v neki ljubljanski bukvarnici na ogled postavljene, in po samim ne visoke cene namreč po 12 kr. Za kako mestno šolo bi se take podobe že dale omisliti. Pa za kako šolo na kmetih je drugač; tukaj bi bile manjši dobre, in bolji cene potreba. Takošne so: *Rafaels 40 Bilder zum alten Testament*. Prag. Haase, ktere pa le od stvarjenja do Salomonoviga kraljestva sežejo. Dalje: *Bildliche Vorstellungen aus der biblischen Geschichte des alten und neuen Testaments*. 72. Kupf. Wien. Lepe pa bolj majhne in tudi malane so: *Bilder aus der Geschichte des alten und neuen Testaments von Walch*. Augsburg. Mnogotere druge take podobe so pred ko ne se najti: vonder podobšine od posvetnih reči nam vedno oznanujejo in ponujajo, podobe od svetih reči se pa še s prašanjem in iskanjem lahko ne dobe. H.

Pismo misjonarja g. Otona Trabanta do milostiviga visokočastitljiviga Lavantinskiga kneza in škofa.

(Konec.)

Drujkrat, mi je skazovavec dalje pravil, je v slamatih kočah strašin oginj vstal. Neutegama se je razširil in je žugal ves kraj spepeliti. V ti sili pritekó nesrečni prebivavci in ga presunljivo prosijo, de naj oginj ustavi. Jih popraša: Kako je to mogoče? In odgovoré mu: Gospod, prosi svojiga Boga in On bo nam pomagal. On tedaj, terdno prepričan, de je roka Gospodova dobrotljiva in mogočna, jih še popraša, če imajo zaupanje v Boga, kteriga on moli, in ko so vsi zaupili: Imamo! imamo! je v ravno takim zaupanju z misjonskim križem naredil križ nad plamen, in Gospod, ki je uslišal kananejko in toliko družih, kakor nam pové sv. pismo, je tudi prošnjo teh uslišal, ki so terdno zaupali. Signa infidelibus data sunt: Znamnja so dane nejevernikom. — Permerilo se je tudi, de so mohametanke ali turkinje svoje male k misjonarju pernesle, de naj bi jih blagoslovil, kar jim je s posebnim veseljem spolnil. Ako bi bila tukaj verska svoboda, bi se stevalo vernih neizrečeno hitro namnožilo.

Od imenovaniga misjona imam še naznaniti, de je cerkev ondi redno štirvoglato poslopje, v kteri so trije lepi altariji, namreč: veliki altar, sv. Ferdinand, desni stranski altar, sv. Ana, levi stranski pa Prečista Marija Devica. Podobi poprejšnih dveh ste drago darilo pobožne cesarice Marie Ane.

Od družih mest, ki sim jih sploh le za kak trenutek časa vidil, nimam prav kej posebniga povedati, razun, de je po vsih mnogo prebivavcov, in de je nar več njih mohametancov (izjemši mesto Nagade, ki se sme koptiško mesto imenovati), manj koptov, in nar manj katoličanov; kakor v Akhminu, ki ima nad 5000 mahometancov in koptov, pa le 300 katoličanov. Ravno mi v misel pride, de spredej, ko sim našteval mesta, ktere sim ogledal, sim eniga bil izpustil, namreč Luksor, ki smo tudi mem brodili. Rad bi bil ondi podertine tristovratniga mesta Teben-a ogledal, pa se ni moglo, ker naša ladija je le samo v tacih krajih po več ur ostajala, kjer je bilo zavolj pomankljiviga vetra ali pa zavolj priprave živeža potreba ladijo ustaviti. Namesto uniga v Luksoru sim pa z zadovoljnostjo vidil veliko v pešeni kamen izdolbljenih votlin, ktere sim ogledoval z ladije, nekaj precej ob bregu, nekaj pa bolj v dalečini. Brodnarji, ki sim jih prašal, čimu de se tē dupline, so mi rekli: To so bile nekaj pokopališa, nekaj pa staniša pušavnikov. Poslednje spričevanje sim čisto poterjeno najdel, ker eden pušavnikov je k nam na ladijo priplaval, milovne prosit. In kdo ne vé, ki je cerkvene zgodbe prebiral, de ob Dioklecianovim preganjanju je bilo v Egiptu 40.000 kristjanov pokončanih, in še nad 700.000 po pušavah razkropljenih? In komu ni znano, ki se je v življenju Svetnikov ogledal, de se je bil petnajstletni Pavl, posestnik znamenitniga premoženja, v spodnjo Tebajsko pustoto podal? — v začetku le iz namena, ondi konca preganjanja pričakati; kmalo pa se mu je samota tako perljubila, de je šel globokejši v pušavo, ter je v votlini, v kteri je bil studnec, starost 115 let dosegel, in je s tem prvi zgled samotniga življenja dal, kteri je pozneje egipčanske pušave s tolikimi svetimi in gorečimi pušavniki napolnil. Poslednjič poprejnemu sporočilu lahko verjamemo, ako se spominimo sv. Antona pušavnika, kteri, ko je od Arijevih krivih naukov slišal, je z nekterimi tovarši vred pušavo zapustil, peršel v Aleksandrio, in očitno spričeval zoper pogubljive nauke, več čudežev storil, jih veliko spreobernal, po tem pa se zopet s svojimi učenci v pušavo umaknil, kjer je s svojimi tovarši molil, psalme pel, v pomoč ubogih delal in veliko bral. —

V tem ko sim nekaj imenovane znamenitosti ogledoval, nekaj se arabskiga jezika učil, je dospela naša ladija 31. kozoperska v obilno obljudeno mesto Asuan. Naša roba je bila tukaj iz ladije izpravljena in na bregu med kup palmovih dreves nakopičena. Napravili smo šotor, v kakeršnim sim prvi krat v svojim življenju spal. Ne deleč od ondod sim med več ljudmi vidil tudi nekaj sužnjeve, ki so bili, kakor vsako drugo blago, na prodaj. Tu sim imel priložnost žalostni prežalostni stan nesrečnih zamorcov premišljevati, ki so v vročini 30—40 stopinj po R. *) skorej brez obleke mogli delati, dokler niso drugimu gospodovavcu v roke peršli, kteri je nemara, še veliko hujši, ko pričujoči, z

*) To pa je bila stopnja gorkoméra počez na mojim dosedanjim popotvanju; imeli smo je pa tudi 50 stopinj, in ne davno 4. prosenca je kazal gorkoméer popoldne 45. stopinjo. desiravno je bilo zjutraj zlo hladno.

njimi delal. O Marija, nebeška Kraljica! prosi za nesrečne zamorce, de bodo vredni obljub Kristusovih!

V Asuanu sim se 4. listopada presečil na ladijo „Zgodnjo Danico,“ ki je bila 2. listopada za nami persla, in ravno se peljem na nji čez nevarne Nilove slapove (katarakte) v Nubii. Ne bom posebej popisoval nevarne vožnje od Asuana do tod, ker k temu bi mi bilo treba več pól popisati; zadosti bo besedo: nevarne, ali kaj rečem nevarne, silno nevarne vožnje čez slapove v Nubii, — opravičiti, ako povém: večkrat je bila ladija, na ojstre robove veržena, v očitni nevarnosti, se v šibre razletéti. De smo pa nevarnosti ušli, se nam je zahvaliti prošnji presvete Device, ki smo jo večkrat klicali z besedami: Zgodnja Danica, za nas Boga prosi! —

Ako srečno v Hartum pridem, kamor je naš visokočastiti gosp. namestnik iz Koroska po krajšim potu z več misjonskimi tovarši šel, med kterimi je tudi g. Možgan, potlej bom zopet derznil, nekatere reči svojiga popotvanja po Nubii naznaniti *).

V novi Dongoli 13. prosenca 1852.

Oton Trabant,

ud srednjo-afrikanjskiga misjona.

Šolski mladenič in njegove zlate sanje.

K sv. Filipu Neriju pride nekiga dne mladenič in mu začne, od veselja zarudečen, pripovedovati, de so mu starši po obilnih prošnjah dovolili, se iti pravice učit. Sv. Filip je bil spremišljen mož, ki ni veliko govoril, je mladenča pohlevno poslušal in ga na to popraša: „Kaj pa potlej?“ Veseli učenec odgovori: Potlej bom pravdnikar (pravdosrednik ali advokat). „In potlej?“ ga svetnik dalje praša. Potlej si bom pridobil čast in veljavo; ljudje bodo sulji k meni s pravedami, reče mladenič. „In potlej?“ — Potlej, reče zaupni učenec, si bom lep denar spravil, hišo ob veliki cesti kupil, si konje in kočijo napravil, se bogato oženil, in lepo in veselo živel, de bo kej. Precej tehtno, pa hladno ga skušeni mož še enkrat popraša: „In potlej —?“ Potlej — mladenič počasi vleče, in rezna misel polna groze mu prešine serce, ter obmolne. Pobožni mašnik je bil s svojim prašanjem večtrastimu mladenču vse stevilo zmedel, in vse nečimurno upanje se mu je skalilo. Temne misli na smert, mertvaški oder in grob so ga obdajale, in silno morje večnosti unkraj groba je vse njegove zlate sanje razkadilo. Kakor razžene veter rudečo zarjo, tako so se mu razkropile vse misli in veselje do pravi in pravdnikarstva, do bogastva, ženitve in lepotičniga življenja. Začel je globoko misliti, kako blizo je konec vsiga tega in taciga, se je sklenil k samostanskemu življenju, v kterim je vse svoje žive dni za neumerjočo dušo skerbil, — in svesti si bodimo, de se tega ne kesá.

Ogled po Slovenskim.

Iz verjetnih ust smo slišali, de se bo v rudarskim mestu Idría že letas z novim šolskim letam 18^{52/53} pričel prvi oddélik preparandske ali pripravljanske šole, to je, šole za prihodnje učeniike. — Ta nova šolska naprava mora v resnici vsakiga rodoljuba le z veseljem napolniti, ker zmiraj večji je pomanjkanje mož,

kteri bi se težavniga stanú učenikov za malo šolstvo ali prvo odrejo v branji, pisanji i. t. d. poprijeli. Perslo je tako deleč, de je več učiteljskih službá na Kranjskim praznih, ker se za nje nobeden ne oglasi. Še zmed tih, ki so v Ljubljanskim podučevanji preparandov dostali, so se nekteri raji k drugim opravilam podali, ker jim boljji kruh obetajo, kakor ga imajo učeniiki ljudskih šol. — Če je pa že z učiteli na Kranjskim tako slabo, — koliko revniši je še le z organisti in pevci! Le redke farne cerkve so tako srečne, de bi v njih lepo orgljanje in petje ljudi k pobožnosti vnelo, — de bi oni že iz glasu orgelj zamogli nekako povzeti raznost cerkveniga časa in pomen praznika, kteri se obhaja; persiljeni so slišati zmiraj eno, brez premembe, kakor pastirske dudlje. —

Vpeljava preparandskiga (pripravljanskiga) poduka v Idríi bo, berž ko ne, temu zlegu močno v okom persla. V Idríi namreč so tudi poglavitne šole v 3 razdelkih in v 5 šolskih sobah, kamor se shaja v poduk skorej vsa mladost obojiga spola tiga mesta, ki ima 4608 prebivavcov. Verh tiga hodi tam v šolo več fantičev iz okolice, zlasti iz Tominskiga in iz Ipvavske doline. Letno plačilo za stanovanje je ondi veliko bolj po ceni, kakor v Ljubljani. Ljudje so sicer skorej samo rudarji (knapje) in ubožni, pa olikani, prijazni, urni, — v permeri z drugimi prav dobri kristjani, domače osebe, ktera bi brati, in moškiga, ki bi saj nekoliko nemško ne znal, skorej ni najti. Njih ljubezen do snažnosti je posebne hvale vredna, imenovali bi jih v ti reči prave Holandeze na Kranjskim.

Odkar se v Ljubljanski stolni cerkvi muzikalne velike maše le ob velicih praznikih imajo, je na celim Kranjskim samo v Idríi leto in dan vsako nedeljo in praznik peta sv. Maša z muziko, razun edine cvetne nedelje. In ako je kej veči praznik, kakor le nedelja, se glasi per tih sv. opravilih toliko instrumentov, kakor sicer le per pontifikalnih mašah v stolni cerkvi. Za cerkveno petje pa je ženstvo tako vneto, de ob vsakim soprazniku in tudi v več delavnikih zjutranjo žegnano sv. mašo s prav mičnim in pobožnim petjem po cerkvi spremlja. Za vredno ohranjenje in povzdigo cerkvene muzike v Idríi ima nepozabljive zasluge ranjki c. k. organist in cerkovnik Viktorin Roba, kteriga zdaj gospod Anton Krašnar, njegov naslednik, vredno pomena. — Pisavec tega sestavka se iz svojih mladih let še spomni, kako prijetno so se glasile gosli in gerla učencov in učenk, ktere je Roba v sakristiji farne cerkve muzicirati in peti učil. Bolj zurjeni so potlej tudi na koru per muzikalnih sv. mašah pomagali. Le škoda de je farna cerkev sv. Barbare za toliko ljudi zlo premajhna, in de v nji, ker ima lesen in ometan obok (velb), muzika prav doneti ne more. Iz Robove šole je izšlo več vse hvale vrednih organistov in pevcev; imenujem tukaj od 1823. do 1826. leta le imena gg. Franca Pirca, Valentina Petriča in Marka Podobnika.

Naprava za preparande bo torej obéji prid močno povzdignila; poseben dobiček pa se kaže tudi Idríi sami. Revni stan ljudi in odročnost od Ljubljane je vzrok, de le redik mladenič od onod študirati zamore; koliko dobrih talentov mora tam le zavoljo tiga spatí, ker ubogi rudarji ne premorejo svojih sinov v daljne šole pošiljati! — Zdej bojo saj prilike imeli, si učiteljski stan izvoliti, ako bojo hotli. Res, de je ta stan težaven in de njegovi udje silno slabo plačilo imajo; ali boljji je še vonder kakor rudarski. Uni mesec sim govoril s človekam iz Idríje, ki je bil po izstopu iz nemških šol knap; ko je bil dorastel, so ga vzeli pa v vojaški stan, kjer je bil desetnik (korporal) per granadirjih. Je prehodil 1849. leta Ogersko in je bil potlej v Dunajski posadi, odkodar je vlni po dopolnjeni vojaški službi brez vse graje domu persel.

*) Vredništvo se tudi za prihodnji in vse enake za Slovence in zgodovino posebno imenitne liste visokočastitim in častitim prejemnikom spodobno priporoči.

Zdaj je spet rudar v Idrii in služi na dan — po dvanajst krajcarjev, z upanjem, sčasoma jih po 17 dobiti! To je pa nar vikši stopnja. Po ti dobivajo navadni rudarji tudi pokojnino (penzion), ako so 40 let služili.

V. Sezun.

Razgled po kersanskim svetu.

Budim. K obhodu ali procesiji, nar častitljivi, ki je bila kdej v tem mestu, je bilo sila ljudstva prihrumelo. Že od 5 zjutraj je bilo nad 100.000 duš nagnjetenih, in v pravim pomenu besede so bile ceste, okna in strehe z ljudstvom prenapolnjene.

Pešta. Pred nekoliko tedni pridejo 4 mladi možici iz neke predmestne pivnice v mesto in srečajo mertvaški voz. Naj prederzniši zmed njih zaupije za kočiazem: Stoj, daj nas domú peljati! — Kočiaz je molčal. Sedmi dan po tem je peljal ravno tisti voznik ravno tega mladiga človeka na ravno tistih kolih na pokopališe. Umerl je bil za legarjem ali mačuham. — To naj pomisli tudi tisti mladi možic, ki se je une dni sv. leta pred neko pivnico v Ljubljani hudoval, „de ne more cigare kaditi, ker ga molitev procesije moti!“ Naj premislijo tudi tisti prenasitenci, ki so bogoljubne molivce sv. leta „s farizeji“ pitali! Svesti naj si bodo, de jih bo to preklinjanje peklo in jim presedalo, kakor res je Bog pravičin, če tudi ne morebiti tako urno, kakor uniga mladiga možica. „Lento gradu sape divina vindicta procedit, sed tarditate judicii gravitate compensat. Pozno pride včasí Božje maševanje; pa kolikor poznejši, toliko hujši zadene!“

Petčuh (Fünfkirchen). Zakladnija za doslužene katoliške učenike naše škofije, ki se je pred nekterimi leti perčela, ima zdaj 10.000 gold. in njeni vsakoletni doneski so 1200 gold. Zdaj dobiva 15 dosluženih učnikov in vdov in 7 otrok pomoč iz te naprave. Naprava za bolne kaplane znese tudi že 6000 goldinarjev.

Česko. Mašniki, ki s kmtov v mesto po opravih pridejo, skušajo, kako drago in za njih stan neperstojno je, v gostivnicah prenočevati. Skerbni škof Valerian Jirsik v Budjejovicah iše temu v okom priti. Odločil je v seminiša izbo s potrebnimi posteljami in drugo napravo, de bojo duhovni, ki s kmtov v mesto pridejo, tam prenočevati in jim ne bo treba se po gostivnicah potikati. — Dalje mora vsaki duhovni pastir,

bodi si fajmošter ali kaplan, brez odloga, brez zgovaranja in kaciga naštevanja vzrokov v pismu do škofa na te dve vprašanji odgovoriti: 1. Kaj bi bilo ali v fari ali v celi škofiji storiti, de bi naša cerkvena služba dusam, ktere so nam izročene, v veči prid bila? in 2. kateri zadržki našiga perzadevanja bi se mogli sosebno odpraviti, de bi naše apostolske dela obilniši sad pernesle?

Poznansko. Od 1. do 10. véliciga travna se je v mestu Krobinu (Kröben) prvi ljudski misjon obhajal. Vodil ga je slavni pridigar Antonievič in še štirje drugi duhovni jezuitarskiga reda. Pa tudi drugi duhovni iz bližnje okolice so pomagali spovedovati od jutra do večera. Čez 10.000 ljudi vsih stanov se je té dobrote vdeležilo. Škof Dabrovski je bil zmiraj pričijoč in je vsak dan véliko sv. mašo imel. Tudi seminarski vodnik Dr. Jenisevski in slavni pridigar Dr. Prusinovski sta v težkim misjonskim delu pomagala. Ker je bila cerkev premajhna, so bile pridige pod milim nebam. — Ko je O. Antonievič sv. misjon sklenil in ljudstvo praznično blagoslovil, je bila množica iz vsih stanov razločena v 4 kardela okoli svojih bandér. Možje okoli bander, ki so jih grof Lubinski, grof Micielski in neki kmet deržali; — žene okoli bander, ki so jih nosile grafinja Wodzieska, rojena knezinja Sulkovska, grafinja Micielska in gospa Boznerska; — mladenči okoli bandera, kteriga je deržal mladi Przuluski, sorodnik véliciga škofa Leona, — in divice okoli bander, ki ste ji mlade grafinji Lubinska in Luszczevska nosile. — 19. p. m. je ravno tak misjon bil napovedan v Krevnu. Grof Bavorovski iz Lvova, provincial Jezuitarjev sam, je imel zraven priti. Povsod je bil nar lepši red viditi. Zato so žandarji vsi že 4. dan proč šli.

Fulda. Pretečeno binkoštno saboto (29. p. m.) se je tukaj gospodičina Sofia Majerfeldova, hči ranjci-ga kurheškiga poslatca per zboru v Frankfurtu od protestanske h katoliški veri spreobrnila.

V Paderbornu bojo jeséni Jezuiti modroslovske in bogoslovske šole za svoje učence perčeli. Za potrebno opravo šolskih prostorov je bilo v kratkim času 10.000 gold., veči del v Paderbornu, prostovoljno obljubljenih.

Mili darovi.

Za afrikanski misjon. Duhoven v Ljubljani 5 gold. Neimenovan dobrotnik 5 gold.

Naročevanje

na

ZGODNJO DANICO.

Perro polletje proti koncu gre; derznemo tedaj opomniti častite bravce, kateri so bili na pol leta naročili, de naj bi nadaljno naročilo obnovili.

Častite bravce in druge, ki mislijo perstopiti, perljudno poprosimo, naj skusijo, ako je moč, do konca tega mesca naznaniti, de se doroljno šterilo listov pripravi in natisne. Teško nam je délo, de perviga pol leta vsim naslednjim naročnikom ni moglo reč vstrešeno biti in mora tečaj za nektere šterilke pomankljiv ostati.

List bo izhajal v tém duhu, kakor je začel; cerkvene zgodbe bodo nadaljsevale, kolikor hitro se bo moglo.

Pomočniki in sodelarci, kolikor jih je bilo tega pol leta, so močni in izverstni; Bog jim plati! Prosimo tudi na dalje Njih naklonjenosti in rodovitniga peresa. Zlasti se perporočimo dobroserčnim gospodam po Stajarskim, Istrianskim, Koroskim in Krajskim, de bi včasí kak dober kosec za „Ogled po Slovenskim“ poslali, ko se jim primeri ali naleti. Tudi dobrovoljnim in odkritosercnim sveto-tarcam Danice serčna in odkrita hvala in zahvala!

Zgodnja Danica velja za pol leta v tiskarnici prejmana 1 gold., po pošti pa 1 gold. 20 kr. Naročilnina se pošilja v oprosteh pismih g. J. Blažniku, tiskarju na bregu št. 190.